

naar den Paagjældende allerede i Udlandet havde været underkastet en saa sødelig Straf, at Retsferdigheden derved kunde ansees som fyldestgjort, saa berører det i de i §§ 3—5 omhandlede Tilfælde ikke paa Justitsministeren, om Tilfælde skal finde Sted eller ikke, og Forholdet kunde derfor let stille sig saaledes, at selv den mildeste Straf, som Loven vilde aabne Afgang til at vælge, vilde blive for streng, naar den saaes i Forbindelse med og som et Tillæg til den i Udlandet idømte. Der vilde naturligtvis i et saadant Tilfælde kunne være Tale om at tye til Benaadningsmagten, men det vil vistnok i og for sig og efter den hele Aand, der gaaer igjennem Lovudkastet, være rigtigere i Loven selv at optage Bestemmelse for disse Forhold, og Udvalget gjør derfor Forslag om en saadan, der vil finde sin naturlige Plads efter § 6. (Endring Nr. 2).

Som Betegnelse for det Territorium, hvorfor Straffeloven skal gjælde, bruger Udkastet Ordet „Kongeriget“, og da Loven ikke udenvidere kan bringes til Anvendelse paa Island, eller Colonierne, jfr. med Hensyn til Færøerne Endringsforslag ved Udkastets § 301, maa det ansees rigtigt at vedligeholde denne Benævnelse, naagtet den i vort Lovsprog fornemmelig har været benyttet til Adskillelse fra „Riget“ som omfattende hele Monarchiet.

At Udkastets § 7 maa bortfalde efter de forandrede statsretlige Forhold, er en Selvfølge. (Endring Nr. 3).

Til Slutning bemærkes, at det i Udvalget har været bragt under Forhandling, om det ikke burde foreslaaes, at denne Straffelov i Fredstid skulde gjælde for Militaire med Hensyn til de af dem begaaede reent borgerlige Forbrydelser. Hvor meget man end i Almindelighed erkjendte den til Grund liggende Tankes Rigtighed, er man dog bleven enig om ikke her at stille noget saadant Forslag, deels af formelle Grunde, deels ogsaa fordi det krævede nyere Overveelse, om der ikke til Tankens Gjennemførelse behøves nærmere Regler, som ikke rettelig kunne vurderes uden i Forbindelse med de øvrige militaire Straffebestemmelser.

Andet Capitel.

Af den almindelige Angivelse i § 9 af de Straffeartter, som ifølge Lovudkastet vilde blive at anvende, sees det, at vor Strafferetspleie i Fremtiden ikke vil kende til nogen lemlestende Straf, og at ligeledes Sagstrøgning og de forskjellige Skærper, der tidligere kunde ledsage Dødsstraffens Indbyrdelse, aldeles vilde forsvinde. Aligemaade bortfalde alle umiddelbare Vresstraffe, ligesom corporlige Straffe — Rits og Rottingslag — ifkun anvendes som Røvfelsesmidler for Børn og unge Mennesker under 18 Aar.

Det sees derhos af Motiverne, at det har været sat under Spørgsmaal, om ikke Livsstraffen kunde ophæves, men at man paa Grund af den Raahed, der trods den fremstredne Udvikling dog endnu stundom aabenbarer sig i Samfundet, har troet, at dens fuldstændige Afstæffelse vilde udsætte Menneskers Liv og Statens Sikkerhed for altfor stor Fare. Den er derfor vedligeholdt som Straf i Udkastet om end i et meget indskrænket Omfang. Efter de Overveelser, hvorfor dette Spørgsmaal har været Gjenstand i Udvalget, har dette troet at maatte slutte sig til Udkastets Ansættelse, men dog saaledes at Fleertallet har formænt, at Tugthuusarbejde paa Livstid overalt burde stilles som Alternativ, hvorimod et Mindretal fastholder Livsstraffen som absolut Straf for de groveste Arter af Statsforbrydelse (§§ 77 og 86) og for Mord (§ 187).

Med Hensyn til Strafarbejde (§§ 11—16), af hvilken Straffeart Udkastet ifkun kender Tugthuus- og Forbedringshuusarbejde, idet Tvangsarbejdsanstalterne alene ere fundne anvendelige for Politiforsøelser, har Udkastet i det Væsentlige sluttet sig til den bestaaende Lovgivning og saaledes til det efter Lovene af 30te November 1857 for Mandsfanger og af 9de December 1861 for Qvindefanger gjældende System, jfr. L. 29de December 1850 om Anvendelse af de forskjellige Arter af Strafarbejde og de kongelige Resolutioner af 25de Juni 1842 og 22de Januar 1848.